

nespametna, zdaj pestuje mačke in rože, najlepši in najsvetejši poklic ženske, pestovati svoje otroke, je lahkomiseljno ovrgla!

(Dalje prihodnjič.)

Razne stvari.

Nekaj od posojilnice v Brežicah. Posestnik Franc Zmavc v Stari Vesi je rabil denar in je zatoraj prosil posojilnico v Brežicah za posojilo. Na podpisano dolžno pismo z dne 9. sept. 1901 mu je dala ta posojilnica tudi posojilo v znesku 300 kron. Ko se mu je štel ta denar, odtegnila si je posojilnica takoj 9 kron na obrestih za tekočo letno polovico, in 11 kron 82 vinarjev za postranske pristojbine. Za tekočo letno polovico je plačal toraj na obrestih in postranskih pristojbinah malone 20 procent. Zdaj si bi bil človek mislil, da je s temi 20 procenti posojilnica bila zadovoljna, a glej, 14. marca 1902 leta, toraj 14 dni potem, ko je minil obrok za daljne obresti, je plačal Zmavc zopet za pol leta to je do 1. septembra 1902 obresti naprej. Toraj 14 dni po obroku ali terminu. V dolžnem pismu samem, pa ima Zmavc napisano, da ga sme posojilnica le tedaj tirjati, ako ne bi 6 tednov po pretečenem obroku plačal obresti. Ker se je tega bal, je plačal ta gospodar, kakor povedano obresti poprej, namreč 14 dni po obroku za pol leta naprej. A glej jo no ljubo posojilnico v Brežicah! Dne 28. aprila 1902 je vložila proti Zmavcu, čeprav še ni bil pretekel celi obrok za plačanje činžov, tožbo, da mora plačati celo posojilo, 6 procentni činž od 1. marca, in pa zamudni činž od tega dneva. Dne 6. maja je bila na to tožbo obravnavana, in posojilnica je dovolila Zmavcu, kot toženemu obrok ali termin na 14 dni. Po preteku teh 14 dni, naj bi plačal celo posojilo, od katerega je plačal 6 procentov činža do 1. septembra že naprej, in pa še povrhu zamudne obresti ali činže. Ko je preteklo teh 14 dni, začela je Zmavca posojilnica mirno eksekvirati. To človeško-

sodniku: „Kadi (sodnik), reči, da je meni pel!“ in mu na skrivnem stisne v roko 25 piastrov (tolarjev). Drugi pa ga je pohlevno prosil: „Gospod prosim vas, razsodite, da je meni pel!“ ter mu tiho 50 piastrov da. Težko sta že čakala na obravnavo. Ko je že vendar prišel zaželeni dan, in sta oba pred sodnikom stala, rekel je ta prvemu: „Razloži začetek vajinega prepira!“ In on je začel praviti: „Modri kadi! S sosedom sva pod drevesom ležala in priletel je ptiček pa tako lepo pel, da bi ga še angelji poslušali. A zdaj ne vema, komu je pel.“ Sodnik zdaj vstane in reče z močnim glasom: „Poslušajta moža!“ Ptiček ni nobenemu izmed vaju pel, ampak meni je tako lepo žvrgolel. Pojdita v miru, in Alah (Bog) bodi z vama!“ S temi besedami sklone sodbo, odpravi toženca in se debelo smeji, da je 75 tolarjev tako lahko zaslužil.

Ljubi kmet! Komu pa tedaj ptiček poje, kadar se ti tožuješ? Morebiti vejo to jezični dohtarji povedati.

ljubno postopanje te posojilnice je veljalo siromak Franca Zmavca 42 K 32 h. Za danajšni čas le nar! K temu seveda pa se je mu skazala od posojilnice dobrot, da se je moral pri gori omenjeni ravnavi pred sodnijo zavezati, da bode plačal 1. septembra za naprej plačane obresti še enkrat in pa, čeprav je plačal naprej obresti, še zamudne obresti. En mesec po tej sklenjeni sodnijski postopki to je dne 6. junija 1902, začela je posojilnica Zmavca eksekvirati, in vendar Zmavc ni ničesar takega pričel, da se bi ji bilo bati za denar, ne, temveč 5. le 1902 je plačal v pisarni posojilničnega zastopnika dohtarja Srebrata v Brežicah dolg, kateri je bil v posojilnico vknjižen v znesku 842 K 14 h, tako da se je zdaj posojilnici ni bilo nikakor za svoje peti bati. Za zahvalo je pa vložil ravno ta dohtar Srebrat kot zastopnik posojilnice, drugi dan po gori omenjenem plačilu proti Zmavcu eksekucijo, nele za razen jilnični dolg, temveč tudi za že naprej plačane obajer Seveda se je eksekviral celi kapital, še na 4 k cer katere so se kot opravní delež pri izplačanju Zmavcu odtegnile, in katere so bile njegove, se je pozal p Kdor tega vsega ne verjame naj si da odpre je z c. kr. sodnji v Brežicah akte U. Št. ^{CI/33} in E te s A vendar pa se je ta posojilnica hotela v tej t oprati, in dne 19. junija 1902 izjavil je njen zastoli pismeno, da ni posojilnica zahtevala od Zmavcekr. bi moral plačati svojih 300 kron z činžami viter 1. merca 1902 leta. Ta zahteva, da se je po p ka vrnila v tožbo, in Zmavc lahko podrži posojilovo niti činžov, katere je že plačal naprej, in kateri igra mu z nova intabulirali, mu ni treba plačati, a studi pa, kateri so nastali, mora plačati, ker si jih jedužel da je privolil v pogodbo, sam nakopal na glavo, teno toraj rabi denar hajd k posojilnici v Brežice, prikem so tam majhni, samo 24 procent je plačal Zmavc pri posojilo v znesku 300 kron. — Siromaški kmetne (Opomba uredništva: To le dopis. Ljubi kmetje! s nimate drugih denarnih zavodov, kateri se nadzocce? od države, na primer hranilnice (šparkasse)?? Dridr takega postopanja ne trpi nigdar!)

Iz Središča. Zastonj se je trudil modri naš plan Kozel, da bi pridobil naše kmete za konji Hvala Bogu, da še nismo dobili te bedarije, pa patero Kozel, bodi prepričan, ne bomo je tudi dobili moj naši kmetje so možje svetlobe. Radi tega pa i go gospod Kozel drugače pomagati. Pri nas imamo lan rikalnega trgovca po imenu Kolbezen. Ta trgov svoj pa naš Kozel sta si jako dobra. Pa kaj si tu eli bi bila, saj gospod Kozel temu trgovcu prav po streže in pomaga. Na kancelni je ta vrli go dru priporočal trgovca Kolbezen. Priporoča ga seveda bojk zunaj cirkve. Zadnjič je celo rekel naj kmeti ve k Kolbeznu kupujejo, čeprav bi znabiti dobili pri zak slabše blago po dražji ceni, kakor pri drugih trgo pa Kaj, ali to ni hvalevredno obnašanje za našega ajero spoda kaplana? Ker ne more ustanoviti konz da bi v njem lahko pokazal svoje trgovsko zn Por pa je začel na ta način trgovati. Trgovca pa onič azil,

naške lep mora biti na vsak način nas gospod Kozel. A vendar pa ne vem ali postava tako postopanje dovoljuje ali ne. Ljubi „Štajerc“ bom že povprašal! Čudno pa se mi vendar tudi zdi, da drugi trgovci tako mirno gledajo in da se noben ne gane. Mirno gledajo pa to delovanje, to rovanje, s katerim se poštenjakom dela škoda, tudi gospod župnik. Mi sicer nismo verjeli, da so gospod župnik to dopustili, a zdaj smo o tem prepričani. Zdaj pa še nekaj! Zanimalo te morda bode tudi, ljubi „Štajerc“, kako podučuje gospod kaplan v šoli našo deco. Zadnjič je skoraj celo uro govoril le o „Štajercu“. Prepričal pa se je že v isti uri, kako nevhvaležno je tako hujskanje in rovanje proti naprednemu listu, kajti neki fant mu je zaklical iz klopi: „Štajerc je že dečko!“ Ali je ta stvar znana šolskemu svetu? Ali so ure, v katerih se bi moral veronauk učiti zato, da se hujska v njih proti „Štajercu.“ Nekemu kmetu je dal naš kaplan Kozel pri cerkvi eno krono, naj jo gre na šnopsi pri nekem trgovcu zapije. Ta trgovec je bil radi tega tožen in je moral plačati 10 gld. globe. Kaj je to krščanska ljubezen? To je zapeljivost, to je škodoželjnost! Gospod le čakajte saj pride dan plačila! Naš gospod Kozel pa je tudi „teaterdirektor.“ Trikrat je imel teater in sicer v šoli. Otroki so morali po 5 kr., odrasli pa 20 do 40 kr. plačati. Ali mislite gospod kaplan Kozel, da je ta teater zares za kmeta neobhodno potreben? Učite ga raji kaj koristnega. Razlažite mu kaj gospodarskega, gotovo Vam bode dvajstikrat bolj hvaležen, kakor za ri so vse igre, in če bi bile še tako pobožne. Gosp. kaplan pa tudi dobro prodaje knjige. Seveda je postranski je s tem zaslužek tudi dober. Nekoč jo je pa tudi pihnil prav vo. Ko pošteno naš Kozel, rekel je namreč, da morajo k depocen kliskemu Marijinemu društvu pristopiti tiste, katere navede aniso prav poštene, tiste „te slabe“, ne pa pridne. met. -Pridne da itak ne potrebujejo Marijinega društva. etje, aDragi stariši, ali Vas nima s tem gospod Kozel za zornjenorco? On sam Vam razdeli Vaše hčere, in reče te Državo pridne, te pa slabe! Ali ni taka razdelitev krivična? Ako je zares katera deklica slaba, no pa jo podučiti dragi Kozel, ne pa da jo označiš v Marijinem društvu kot slabo. Tako jej lahko njeno slabost vsak predbaciva, ker ji lahko reče vsaki v obraz: „Ti si v društvu, katero je za „te slabe“, no gotovo si tudi ti slaba!“ Po mojem mnenju so vsi ljudje ednaki in ednaki so pa si tudi gotovo v očeh blažene Marije Device. Gospod mo kl kaplan Kozel, ali ne veste, da so drugi gospodje trgovci pri svojem delu že več let, kakor vi živite. Ostareli, tudi osiveli so pri poštem delu, in Vi pa delujete proti v dobrem poštem delu, ker rečete, da ne sme ljudstvo nigras kaj druge kupiti, kakor pri gospodu Kolbeznu. To eda tu je bojkot, katerega prepove celo sodnija. Kaj če to etje pozve kazenska sodnija? Zdaj pa le popravite Vi kar pri nje ste zakrivali, poboljšajte se in mir bo med nami, drugovci gače pa bomo še bolj zanimive reči od Vas v tega „Štajerca“ in pa v svet spravili.

Eden za več neustrašencev.

Ponesrečil se je dne 21. junija tega leta Janez Pšimonič v Mezgovcah. Kopal je drobec (šoter), a ni zapazil, da je nad njim započila velika gruda drobca.

Naenkrat se ta gruda odtrga in pade na njega. Polomila mu je več reber, ranjen pa je tudi notrajno. Ponesrečeni je oženjen in sedaj ga žena doma oskrbuje. Da bi priden delavec ostal živ in kmalu okreval!

Požari. Pri Slovenskem Gradcu je pogorel 20. t. m. gospodar Jakob Vezonik, zgorelo mu je celo poslopje in vsi vozovi in orodje. Škode ima blizu 1600 kron. — Dne 23. junija tega leta je pogorel Jože Zlatar pri Sv. Treh Kraljih. Škode ima štiri tisoč kron, zavarovan pa je bil samo za 1800 kron. Pazite na ogenj!

Povožen je bil dne 4. julija v Celju hlapec trgovca Bajerja v Arclinu pri Vojniku po imenu Kaugler. Peljal je voz leda iz mestne klavnice. Pri tem so se mu splašili konji in hlapec je pal pod voz. Težko obložen voz mu je popolnoma zmečkal glavo. Hlapec je bil seveda takoj mrtev. Pazite pri voznjah!

Iz Laškega se moremo tudi enkrat oglasiti dragi Štajerc, da se bodejo naši zaspanci enkrat predramili iz svojega neumnega spanja. Veliko jih je, ki nič ne premislijo kaj bo, če bo šlo tako naprej. Tam doli v Laškem kmetijskem društvu se tudi kaj čudno živi. Tisti gospod konzumni vodja, kakor vidimo, gleda bolj na svoj žep, kakor pa na to, da bi lepo napredovalo društvo. Da le on svojo mesečno plačo 60 gld. dobi. Kdor količkaj tisti konzum spoznava, precej vidi, da nam je bolj v škodo kakor v korist. Blago imajo po drugih štacunih veliko boljše in cenejše, kakor v konzumu. V konzumi imajo samo tisto slabo blago s fabrik, katero je zaostala in katerega drugi trgovci ne marajo. Videli bomo, da se bodejo tukaj v mreže zapleteni kmetje kesali in jezili, še tista magacinska tabla kmetijskega društva nam slabo kaže, ker je že zelo nagnjena. Gospodu načelniku bodi povedano, da naj se tam ne praska kjer ga ne srbi. Omeniti še moremo tisto kmetijsko zapuščeno gostilno. Kmetje so jo večinoma opustili, razven tistih, kateri so v bralnem društvu vpisani, ker za tisto skolobudrano vino ne marajo. Gospoda pa še manj mara za to krčmo. Ti „Slovenski Gospodar“ in „Naš Dom“ pojedita raje rakom žvižgat, kakor pa nas kmete „farbat“ in za nos vodit. Ti resnicoljubi „Štajerc“ ostani vedno naš zagovornik kmetov in obrtnikov. Ljubi „Štajerc!“ Opomnimo še zraven gospoda kaplana Hlasteca. Gospod Hlastec! zakaj ste začeli svojo jezo iz spriznice trositi? Na Sv. Petra in Pavla, toraj na tak praznik se ne spodobi, da niste nič boljšega vedali povedati. Mi vidimo in vemo da Vam je „Štajerc“ navečji trn v peti. Rekli ste s spriznice, da ne verjete na noben list, ker v njem se lahko piše kar kdo hoče. Pa take neumnosti in laži nikol ne piše „Štajerc“, kakor jih „Gospodar“ in pa „Dom“ pišeta. S takimi pridigami nas bodele začeli iz cirkve poditi, Prižnica je po našem mnenju le za božjo besedo. O politiki se ne sme ž nje govoriti! Časnike pustite, pa pridigo bolj študirajte! Učite nas in, pridigujte nam to, kar je Kristus učil, ker je njegovih prelepih nauk dovolj. Mi pa Vas bomo radi poslušali, in se po Vaših besedah ravnali. Radi Vas bomo imeli, spoštovali Vas bomo, med seboj pa bomo mirno živeli!

Iz Šaleka pri Velenji. Dragi „Štajerc“! Od vsake strani dobiš dopise samo od nas ga še nisi dobil, toraj te prosim, da sprejmeš sledeče vrstice, da bodo zvedeli cenjeni bralci tudi naše gmotne razmere, in o uimah, katere nas obiščejo leto za letom. Leta 1900 — 1901 trpeli smo vsled silnih naliyov in povodenj ogromne škode. Podpore so se bolj nepravilno kakor pravilno delile. Gledalo se je bolj na neke osebe, neke so se prezirale. Dokazov zato imamo dovolj. Letos nam je napravil mraz v vinogradih in v sadunosnikih občutljivo škodo. 14. junija pa nam je toča poklestila skoraj vse. Imamo pa tudi take nam sovražne elemente, kateri nas nameravajo uničiti. Še ni dolgo, da je vprašala neka merodajna oseba v domači krčmi, zakaj da dotični krčmar trži domače vino, rekla mu je, naj bi si raji naročil vino iz daljnih krajev, od kakega večjega vinotrčca, iz fabrike, ne pa, da trži „domači cviček.“ No, ta pa je lepa! Že tako spodrivano domače vino, naj bi se še moralo umakniti tujemu celo v domačem kraju. Vi kmečki osrečevalci, svetujemo Vam, ako Vam naš cviček ne diši, lahko si Vi za Vašo osebo naročite vina od kake židovske firme. Ti naši nasprotniki vabijo nas na veselice in v bralna tva. Ako je kaka volitev so nam največji prijatelji, nam nasprotujejo. Pa že tako mora biti, veselje, naj se vozijo s starimi devicami za hrbtnom. nesreča za naš okraj je, da se pustimo njim v neki advokat. No tega nam na sprehod. Največja na vozu petega kola. je v našem obližju naseli. več! Le zagoje bilo treba, kakor je treba. Ti zapustiš, Dragi „Štajerc“ prihodnjič Ti pišem. za- varjaj nas, zakaj, ako nas kmete tudi potem nimamo ne enega zagovornika. Kako na- govarja „Gospodar“ in pa „Naš Dom“, to tako ves. Kmetiski prijatelj.

Iz Zaderčke Doline. Dandanes je pač že skoraj ves kmečki stan na robu propada. In tako tudi v naši zaderčki dolini. Dohodki so zmiraj manjši, stroški zmiraj večji. Delavci se trumoma izseljujejo, posebno v Ameriko, tako da kmet tudi za dobro plačo ne more dobiti delavcev. Dežela in država nam nakladate vedno večje davke, zboljšujejo se plače vsem višjim slojem na račun kmeta. Za nove puške, za nove kanone grejo nešteti milijoni. Skrb za kmeta ne pusti morda zares merodajnih krogov spat. Dan za dnevom si prizadevajo, kako bi se kmetom zboljšalo, z vednimi in vednimi dokladami. Na eni strani se proč mečejo milijoni, na drugi se pa izsesavajo revni ljudje do skrajnosti. Kujejo se vedno za kmeta škodljive postave. Posebno krivične postave ste za nas lovska in gozdna postava. Grajščakom je vse dovoljeno. Kmet pa še do zajca v svojem zelniku nima pravice, če ravno mu na- pravi obilo škode. Imamo tudi gozdnega čuvaja, katerega toliko potrebujemo, kakor tretjega očesa v glavi. Grajščina gornjegradska sme sekati, kako hoče, ker ima zdaj velikansko žago, ki bo vsak dan izrezala okoli 700 platanic. Tako bo v par letih vničen ves grajski gozd. Za časa drugih oskrbnikov se je po malem sekalo, in se je ta les na kmečkih žagah zažagal. Nam kmetom je bil ta les velika podpora, a zdaj pa plava mimo naših žag, da se naše žage ne morejo žagati, kdar se plavi.

Kar nam pusti povodnja trave, nam pa grajski pla- poteptajo; odškodnine pa za to nič, in zopet nič dobimo. Kmet naj molči, naj plačuje in dela. S bodo imajo le grajščaki. Ako pa kmet v skrajni izseka gozd, se občutljivo kaznuje. Poznam kme- ki je vzel posestvo od svojega očeta, in je v skra- sili izsekal gozd brez gozdnega čuvaja. Zato je občutljivo kaznovan, čeprav ga je potem hotel z dru- drevjem nasaditi, vse naenkrat pač ne gre. Ali je kmečka svoboda? Ali nismo pod kuratelstvom? kakor ne zagovarjam izsekanja gozdov, a zakaj pa grajščakom vse dovoljeno? Ako mi plačujemo dan- hočemo tudi tiste pravice imeti, kakor jih im grajščaki. Ako si kmet hoče pomagati s tem, da seka svoj gozd, ki ga hoče potem znovega nasad- zakaj se potem kaznuje? Neki kmet je izsekal tr- in je tam nasadil krompir, glej ga no, radi tega ga kaznovali, ker ni poprej od Pontija do Pil- prosil za dovoljenje. Država mirno gleda, mirno da- dajo naši poslanci. Kdo nam bode pomagal. Da sta- prišle zopet druge volitve! Mi si bomo zvolili dru- zastopnike. Res človeka boli srce, da mora gled- kako se dela z nami kmeti in vendar pa smo jul- steber države.

Od Sv. Tomaža pri Ormožu. Ljubi „Štajerc“! Ker se ti nihče drugi od nas noče pritožiti, bode ti povedal jaz, kako nam gospod dekan —, žup- in kaplan branita „Štajerca“. Zakaj le neki? Pri- delitvi spovednih listov se je moral gospod žup- župniku vsaki zavezati, da ne bode več „Štajerca“. Ali je to lepo? Gospod župnik, pa ima vrli naš „Štajerc“ opraviti s spovednico? Zak- pa ga vidva s kaplanom tako vestno bereta? No, v- va ne bodeta za njega voljo v pekli, gotovo t- pr- via. Pogledite po drugih farah, zakaj pa- kmetje — župniki, ki so vendar le tudi du- drugi gospodje — brigajo za „Štajerca“? Zakaj ju- pastirji, čisto nič ne brigajo za „Štajerca“? Zakaj ju- drugi ne branijo? Dolgo smo molčali, ali za nap- se ne pustimo več voditi za nos. Gospod župnik, poj- učujte nas raji boljše v krščanskem nauku, ostan- pravi dušni pastir! Mi vas bomo častili in ljubi- kakor poprej! „Štajerca“ pastite pri miru. Gos- občinski predstojnik Škrlec, katerega smo na tihem smatrali za našega sovražnika, je javno priznal, (Na- nima nič proti „Štajercu“. In ker ima zdaj bolj čaku- ko nima štacune in pa krčme, bode, ako je zane- tak naprednjak, kakor je trdil, gotovo lahko za nič- prednega „Štajerca“ kaj storil. Gospod Škrlec, drugar- pa bode druga! Mi Vas že opazujemo delj časa, nik- pa hvala Bogu, da smo se motili, in da ste satira- javno priznali, da nimate nič proti „Štajercu“. Ša- jerc“ le naprej! Z Bogom! Kmet naročnag

Bohanec, Svetinski župnik je podolžil svoja organista, da ga je on dal v „Štajerca“. Temu gol- podu organistu izjavimo, da ni bil s „Štajercem“ St- nikdar, v nikaki dotiki. Dotični dopis nam je posre- neki prijatelj gospoda župnika, ker je hotel s til- doseči, da bi se gospod župnik poboljšal. A haa- je dopis žalibog presneto malo! Gospod organist- hotel na gori omenjeno predbacivanje gospoda ača

nika tožiti, ta pa ga je prosil odpuščanja in poravnala sta se, ker mu je g. organist odpustil. V zahvalo pa je gospod župnik tega gospoda iz službe zapodil, čeprav jo je že dolgo in vestno opravljal. Bohanec, ali je to lepo, ali je to krščansko? Ubogi organist, uboga fara! Kmet s fare.

Našemu naročniku g. L. H. v K. Lepa hvala za vaše lepo postopanje in za navdušeno razširjanje našega lista. Bodite prepričani, da Vam bode ljudstvo nekdanj, ko bode sprevidelo, da mu hočete odgnati temo, gotovo tudi hvaležno. Vrlemo gospodarju in neustrašenemu boritelju za napredek, za zboljšanje kmečkega stanu, kličemo prav srčno: Bog ga ohrani še mnoga leta kmetom, našemu čistemu namenu in naši lepi domovini v prid!

Leskovski častni občan velezasluženi g. Stoklas, leskovsko konzumno društvo, in pa „Fihpos.“ Mislim da povejo te besede že jako mnogo, a vendar še dostavim ljubi „Štajerc“ nekaj. V bilanci tega društva stoji vrednost blaga 6902 K, vrednost inventarja 1031, in vrednost hiš. števil 2 in 17, 9212 K. Dobro, ljubi „Štajerc“ ako ti to vse verjameš, jaz ne verjamem. Na mestu se dam obesiti, ako je vredno vsó blago v društvu blizu 7 tisoč kron. Vnebovpijoča laž je, da je vreden inventar čez tisoč kron, pač pa je vredna cela ropotija, ki se nazivlje inventar, malo več kakor toliko grošev. Stare, deske, malo pohoblane in zbite, naj bi bile vredne več kakor tisoč kron? Ako pa prideš zopet ljubi „Štajerc“ konzuma v drugič rubit, kakor se je to zgodilo predlansko leto, bodeš pa že videl, kaj je vse vredno, bodeš pa tudi videl še tiste mnogoštevilne „špegle“ če jih ni lepa farovška Mica vseh pokupila, „prištošje“, v katerih je taka tema, kakor sploh v konzumni kasi, in pa „cigarenspitze“, in farbe za jajce, katere je bilo naročeno za 40 forintov, in tako dalje. Ljubi „Štajerc“, ako pa tega ne verjameš, bode pa znal tisti mož kaj več povedati, ki je naš konzum koj od kraja rešil za čez tisoč kron škode, katere bi mi kmetje morali plačati, in kateremu so te zasluge tako krščansko (?) poplačane bile. Joj, joj! Stoklas, vrli častni mi občan, že nima več enega lista na cellem svetu, v katerem bi priobčil svoj veleum, kakor „Naš Dum“. No pa „Fihpos“ in Stoklas spadata že skupaj. Ljubi „Štajerc“ nekdanj si nam že prinesel nekaj o častnem občanstvo tega vrlega gospoda nadučitelja. Povedal pa ti bodem, danes, da to občanstvo grozno smrdi. Ko so ga namreč naši prejšnji odborniki imenovali za častnega občana, več kakor polovica odbornikov ni vedela, kaj je podpisala. Zakaj pa tega Stoklas „Fihposu“ ne piše. Ako so zares naganjale Stoklasa copernice po gozdu, je pač dobro, da jim je ušel. Pa čudno je, da se Stoklas ni še boljše izredil. Piše namreč v „Fihposu“ takole: „Stoklasu pa se zaradi te obsodbe niso lasje ježili, temveč trudil se je, da nebi telesno shujšal, jedel in pil je po navadi, da bi ljudožrci dobili vsaj nekaj malo „ocvirkov“. Stoklas pa bodeš dal vendar malo „ocvirkov“, ker ti do sedaj tvoja jed in pijača ni posebno poboljšala tvoje vitke, močate, krasno

zrastene postave, suh si kakor poprej! Ti pišeš, da je društvo imelo leta 1900tega 263 zadružnikov, leta 1901 pa 265. Toraj v cellem letu napredek za cela dva družbenika. To je strašanski napredek! Društveni blagajnik g. Vrunkar, pa se bode vendar poboljšal, ker vé, da ne sme, kdor ima „puter“ pod klobukom iti na solnce, ker bi drugače začeli pravi „ocvirki“ spod klobuka leteti. To le samo za danes ljubi „Štajerc“, prihodnjič pišem bolj temeljito, ako bode treba o konzumu, o Stoklasovih „ocvirkah“ in o blagajniku Vrunkarju. Pozdravlja te ljubi „Štajerc“ tvoj — Varničan. (Opomba uredništva: Dragi Varničan! Dobro tako! Stoklasovo častno občanstvo in Vrunkarjev „puter“ nam je dobro znan. O pravem času pride obojno na solnce!)

Zunanje novice.

Žid — kardinal. „Israelitisches Gemeindeblatt“ in po njem nekateri češki listi pripovedujejo sledeče: V Pragi se je rodil židovski otrok Jakob Austerlitz. Bil je jako nadarjen. Po raznih doživljajih je prišel v London, od koder je pod tujim imenom, dr. John Brown zbežal z bogato hčerko nekega bankirja. V Pragi so ga prijeli, a ker je dejal, da je rodod Pražan in Čeh, so ga zaprli samo za nekaj tednov. Ondi se je dal krstiti, kardinal Schwarzenberg mu je bil za botra in s privoljenjem nameštništva se je začel pisati Howard ter se je tudi poročil po krščanski šegi. Pozneje se je od žene poslovil. Pisal jej je, da postane mašnik — in kakor bi bil s sveta izginil, nihče ni vedel o njem. Žena je, ker sta jej umrla oba otroka, postala odgojiteljica. A po mnogih letih se je Howard pokazal kot poseben varovanec kardinala Antonelija v Rimu. Kot jezuit, je postal pozneje ankonski škof in l. 1880 je bil kot kardinal poslan k avstrijskemu cesarju. V l. 1880 se je na skrivnem sešel s svojo soprogo, odložil duhovniške časti, odšel v London ter postal ondi urednik nekega lista. Pozneje se je vrnil zopet v Rim, a so se že na njem prikazovala znamenja blaznosti. Odpeljali so ga na Angleško, kjer je l. 1888 umrl.

Goljufana goljufa. V neki ogerski vasi je stal nek grof pri oknu svojega grada in je gledal na dvorišče. V dvorišču je ravno kupoval nek žid kobilo od nekega cigana. Dolgo se nista mogla za kobilo napraviti, naposled jo je vendar žid kupil. Cigan pa je vesel odišel. Grofu pride na misel, kateri je li družega „nabrisal“, in radi tega je pozval žida k sebi, in ga je vprašal: „No ali si napravil dobro kupčijo?“ „Seveda,“ reče žid, „kupil sem kobilo od cigana za 50 goldinarjev, prodal pa njo bodem gotovo za sto.“ „A vendar pa je šepava,“ reče grof. „Nič ne dene,“ reče žid, „kobila je šepava, ker je slabo kovana. Ako pustim ta le žrebelj izmakniti, bode noga dobra. Tega seveda cigan ni opazil, radi tega pa mi je dal kobilo tako po ceni!“ In žid je odgnal kobilo. — Zdaj pa je pozval grof cigana k sebi in mu je rekel: